

РЕШЕНИЕ

№ 2190

гр. С., 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 54 СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА СТ. ВЛАЙКОВА**

при участието на секретаря **ИСКРА Д. КУРТЕВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА СТ. ВЛАЙКОВА** Гражданско дело № 20211110136028 по описа за 2021 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ за осъждане на ЗД „Бул Инс“ АД да заплати на В. С. К. сумата от **15 000.00 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди- физически и емоционални болки и страдания, претърпени от нея в качеството ѝ на водач на лек автомобил „Опел Корса“ с рег. № вследствие на ПТП, настъпило на 29.12.2020г. в гр. С., на бул. „Околовръстен път“ в района на кръстовището с ул. „Латин Колев“, по вина на водача на лек автомобил „Ауди 80“ с рег. №, чиято гражданска (деликтна) отговорност в това му качество била застрахована по силата на сключен със ЗД „Бул Инс“ АД договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 29.12.2020г. до окончателно изплащане на задължението.

Ищцата твърди, че на 29.12.2020г., управлявайки лек автомобил „Опел Корса“ с рег. № участвала в ПТП в гр. С., на бул. „Околовръстен път“ в района на кръстовището с ул. „Латин Колев“, настъпило по вина на водача на лек автомобил „Ауди 80“ с рег. №, чиято гражданска (деликтна) отговорност в това му качество била застрахована по силата на сключен със ЗД „Бул Инс“ АД договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Изяснява, че управлението на автомобила се движил по бул. „Околовръстен път“ в посока от ул. „Грудово“ към ул. „Искърско дефиле“, когато в района на кръстовището с ул. „Латин Колев“ водачът на насрещно движещия се лек автомобил „Ауди 80“ предприел внезапна маневра завой наляво, с което навлязъл в лентата за движение на ищцата и отнел предимството ѝ. Поддържа, че в резултат от инцидента получила мозъчно сътресение и контузия на коляното, изпитвала силни болки в областта на шията, както и главоболие и имала хематоми по цялото тяло, които били най- силно изразени в областта на поставения обезопасителен колан. Твърди, че във връзка с така получените травматични увреждания ѝ била проведена обезболяваща терапия, като болките и главоболието не били отшумели и към датата на подаване на исковата молба, поради което счита, че не е излекувана, с оглед на което лечението ѝ продължавало. С оглед на изложеното претендира от ответника в качеството му на застраховател на деликтната отговорност на водача на лек автомобил „Ауди 80“ с рег. № да ѝ заплати обезщетение за претърпените вследствие от ПТП неимуществени вреди в размер на

15 000.00 лева, ведно със законната лихва от датата на увреждането, както и разноски.

В законоустановения едномесечен срок е постъпил отговор на исковата молба по чл. 131 ГПК, с който ответникът оспорва иска, оспорвайки доказаността на механизма на ПТП и поддържайки в тази връзка, че представеният по делото протокол за ПТП не е годен да установи осъществено от водача на лек автомобил „Ауди 80“ виновно поведение, както и че в противоречие с изискванията на чл. 3 от Наредба № ІЗ от 12.01.2009г. за документите и реда за съставянето им при ПТП и реда за информиране между МВР, КФН и Информационния център към ГФ, не бил съставен протокол за ПТП с пострадали лица, което съставлявало индичия, че в случая такива нямало. В условията на евентуалност- дори и да се приеме, че застрахованият при него водач носи отговорност за обезщетяване на вредите от ПТП, счита, че такава следва да бъде вменена и на ищцата, която допринесла за настъпване на вредоносните последици, като не носила предпазен колан. Счита за недоказани и твърденията на ищцата да е получила сочените от нея травматични увреждания, а в условията на евентуалност- същите да се намират в причинна връзка с инцидента. Счита, че в случая оздравителният процес не е бил продължителен, доколкото не са представени доказателства такъв изобщо да е протичал, довод в какъвто смисъл поддържа и по отношение на твърденията за изживяни стрес и душевни страдания. В условията на евентуалност спрямо всички така изложени доводи възразява срещу размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди, считайки го за завишен с оглед критериите за справедливост. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните, приобщените по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, при съобразяване на разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и от правна страна:

В разпоредбата на чл. 432, ал. 1 КЗ е уредена правната възможност за увреденото лице да предяви пряк иск за обезщетяване на претърпените от него имуществени и неимуществени вреди срещу застрахователя, обезпечил гражданската отговорност на делинквента по силата на договор за имуществено застраховане „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. За да бъде ангажирана имуществената отговорност на застрахователя, в обективната действителност следва да са се осъществили следните материалноправни предпоставки (юридически факти): 1/ наличие на валидно и действащо застрахователно правоотношение по имуществена застраховка „Гражданска отговорност“, по силата на което застрахователят се е задължил да обезпечи гражданската (деликтна) отговорност на сочения за виновен водач на МПС (на основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД вината се предполага оборимо); 2/ реализиране на застрахователно събитие- ПТП, в срока на действие на застрахователното покритие; 3/ настъпване на неимуществени вреди- неблагоприятно засягане на нематериални блага на ищеца, вследствие на осъществения застрахователен риск; 4/ причинно- следствена връзка между ПТП и вредоносните последици.

Не е спорно, поради което с доклада по делото съобразно разпоредбите на чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК като безспорно и поради това ненуждаещо се от доказване е отделено правнорелевантното обстоятелство, че към датата на процесния пътен инцидент- 29.12.2020г., гражданската отговорност на водачите на лек автомобил „Ауди 80“ с рег. № била обезпечена по силата на сключен с ответника договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Съгласно представения по делото протокол за ПТП с рег. № 12951 от 29.12.2020г. процесният пътен инцидент е настъпил в гр. С., на кръстовището на бул. „Околовръстен път“ и ул. „Латин Колев“, като водачът на лек автомобил „Ауди 80“, движейки се по бул. „Околовръстен път“ с посока на движение от „Искърско дефиле“ към ул. „Грудово“, предприел маневра завой наляво, при която ударил насрещно движещия се в посока направо лек автомобил „Опел Корса“ с рег. № управляван в този момент от В. С. К..

Така изложената фактическа обстановка се потвърждава от показанията на свидетеля

С. Петров Борисов, който твърди, че по случайност към момента на ПТП се намирал на мястото на последното, като управлявал своя микробус „Фолксваген“ по т. нар. северна тангента, като на кръстовището на околоръстното шосе и улицата, водеща към с. Требич, бил спрял на червен сигнал на светофара, а две коли пред него на същото кръстовище бил лек автомобил „Опел Корса“, който познавал като автомобила на майката на В. К.. Изяснява, че след като светнал зелен сигнал на светофарната уредба, автомобил от лентата за насрещно движение потеглил и извършвайки ляв завой, пресякъл пътя на колоната от автомобили, в която изчаквал и свидетеля, в частност пътя на лек автомобил „Опел Корса“.

Преценени по реда на чл. 172 ГПК, съдът намира така възпроизведените гласни доказателства за правдиви, доколкото същите са последователни, житейски логични, вътрешно непротиворечиви, а и по същество идентични с отразения в протокола за ПТП механизъм. Нещо повече, изложеното в последния, както и от свидетеля намира опора в неоспореното заключение на съдебно-автотехническата експертиза, което, преценено по реда на чл. 202 ГПК, съдът намира за компетентно и добросъвестно изготвено, даващо пълни, точни и обосновани отговори на възложените задачи, и което потвърждава правдоподобността от техническа гледна на точка на възпроизведения в коментираните доказателства механизъм на ПТП.

По така изложените съобщения и при липса на данни, а и на твърдения за конкретно осъществено от водача на лек автомобил „Опел Корса“ поведение, което да бъде преценявано като допринесло за настъпване на пътния инцидент, следва да се приеме, че като е предприел извършване на маневра ляв завой, без да пропусне насрещно движещите се автомобили, водачът на лек автомобил „Ауди 80“, е нарушил разпоредбата на чл. 37, ал. 1 ЗДвП, съгласно която при завиване наляво за навлизане в друг път водачът на завиващото нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне насрещно движещите се пътни превозни средства, и с това е станал единствена причина за настъпване на пътния инцидент, поради което същият, респ. застрахователят на отговорността му е задължен да обезщети причинените от ПТП вреди.

Установява се от заключението на съдебно-медицинската експертиза, изготвено въз основа на представения с исковата молба и неоспорен лист за преглед на пациент, което, преценено по реда на чл. 202 ГПК, съдът намира за компетентно и добросъвестно изготвено, даващо пълни, точни и обосновани отговори на възложените задачи, че след пътния инцидент В. С. К. е получила мозъчно сътресение, както и контузия на коляното, като за последната с оглед липсата на други данни експертът е приел, че е отшумяла за обичайно необходимото за това време- за около 2-3 седмици след инцидента, като е изяснил, че обикновено се съпътства с болки, усилващи се при движения на крака в коляното, което може да обуслови временно затруднение на функцията на долния крайник. Съдебният лекар е приел въз основа на данните в медицинската документация и като е съобразил съхранения у В. К. ясен спомен за случилото се, че в случая най-вероятно се касае за лекостепенно сътресение на главния мозък без изпадане в безсъзнание, като е изяснил, че след подобни травми при спазване на необходимия режим и лечение характерните симптоми, сред които и главоболие, персистират средностатистически за около 20-25 дни след инцидента. С изричното уточнение, че по делото няма представени документи относно назначено и проведено по отношение на В. К. лечение експертът е разяснил, че при подобни травми е препоръчително обезболяване с общи и локални медикаменти. В заключение медикът е обобщил, че в началото след причиняването им е възможно травмите да са обуславявали по-интензивни болки и страдания, вкл. такива, налагащи медикаментозно обезболяване, като постепенно след приложено лечение болките са намалявали по интензитет и до около 20-25 дни след инцидента болката и останалите придружаващи симптоми следва да са отшумели напълно. Допълнил е, че доколкото по делото липсват проследяващи медицински документи с регистрирани настъпили усложнения, не е налице основание да се очаква наличие на остатъчни явления от травмите.

В показанията си свидетелят С.В.И.в- баща на ищцата, твърди, че пристигнал на мястото на ПТП около един час след настъпването му, като дъщеря му плачела, изпитвала болки, била стресирана, уплашена и не знаела какво точно я боли. Вечерта след инцидента изпитвала много силно главоболие, болки в дясното коляно, накуцвала и имала синини по тялото. На следващия ден посетили заедно „Пирогов“, където я прегледали, препоръчали й да си почива, изписали й обезболяващи лекарства, които приемала около месец. Около месец след ПТП В. К. накуцвала, събуждала се нощем, ставала, „кошмарът й бил в главата“. Свидателят И. изяснява, че дъщеря му работела като възпитател на деца и доколкото след инцидента не се чувствала добре психически, а и доколкото изпитвала страх да се качва в автомобил, не ходила на работа в продължение на три месеца, а не само в рамките на болничния, който бил с продължителност от около един месец.

Преценени по реда на чл. 172 ГПК, съдът намира показанията и на този свидетел за правдоподобни и поради това годни да послужат за формиране на правосъдната воля на настоящия съдебен състав, доколкото въпреки че техен субект е бащата на ищцата, същите са последователни, житейски логични, а и в пълна степен подкрепени от експертните съждения и изводи в заключението на съдебно- медицинската експертиза в частта относно болковите симптоми, проявили се при пострадалата, както и относно продължителността на възстановителния период при нея.

Изложеното налага безспорен извод, че като резултат от процесния пътен инцидент ищцата е претърпял неимуществени вреди- физически и емоционални болки и страдания. Тъй като неимуществените вреди представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, те не биха могли да бъдат възстановени, а следва да бъдат обезщетени посредством заместваща имуществена облага, чийто размер съдът определя съобразно критерия, заложен в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД- по справедливост. Съгласно ППВС № 4/1968г. понятието „справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Съгласно трайно установената практика на ВКС принципът за справедливост изисква в най- пълна степен компенсиране на вредите на увреденото лице, като предполага индивидуална преценка на моралните вреди, причинени на ищеца, като се имат предвид множество обстоятелства и взаимовръзки.

В случая следва да бъде отчетено, че в резултат от инцидента ищцата, която към датата на ПТП, а и понастоящем е млада жена в работоспособна възраст, е получила следните травматични увреждания, едно от които е засегнало жизненоважна част от тялото- мозъчно сътресение и контузия на коляно, като възстановителният период е продължил около месец- съобразно твърденията на свидетеля С. И., преценени в светлината на изводите на вещото лице- съдебен лекар, през който период съдът приема, че ищцата е изпитвала болки, налагали приемане на обезболяващи медикаменти, както и спазване на щадящ режим и почивка, което от своя страна, я е откъснало от обичайното й ежедневие, вкл. в работен план. Изпитала е силна уплаха непосредствено след инцидента, а след това- тревожност, безпокойство, имала е смущения в съня около месец след инцидента и е изпитвала страх да ползва превоз с моторни превозни средства.

Тези обстоятелства, преценени в съвкупност, както и с оглед на социално- икономическите условия в страната към момента на инцидента, налагат извод, че обезщетение в размер на 5000.00 лева е съответно на критериите за справедливост и е от естество да обезщети твърдените от В. К. и доказани неимуществени вреди.

Съдът намира за недоказани твърденията на ищцата болковият синдром, както и затруднените движения в контузените при ПТП области да продължават и понастоящем, а и да са продължили по- дълго от обичайното за този вид травми. Възстановителният период, от своя страна, е относително кратък, а по делото не са налице данни да се е наложила

последваща медицинска намеса с оглед състоянието и оплакванията на ищцата. Не се установява и процесният пътен инцидент да е повлиял трайно негативно физическото и/или емоционалното ѝ състояние, да е променил съществено и продължително социалния или професионалния ѝ живот, поради което настоящият съдебен състав намира за необосновано присъждането на обезщетение в размер, по- висок от определения в размер на 5000.00 лева.

С оглед на така приобщената доказателствена съвкупност- свидетелски показания, медицинска документация и доказателствените изводи в заключението на съдебно-медицинската експертиза, неоснователно се явява възражението в отговора на исковата молба за недоказаност ищцата да е пострадала при ПТП, като без значение в тази насока е дали в случая автоконтрольорът, посетил ПТП, е съставил протокол за ПТП с пострадали лица или не, доколкото в процесуалния закон не е предвидено ограничение по отношение на допустимите доказателствени средства за доказване на претърпени при ПТП травматични увреждания, поради което същите подлежат на установяване с всички доказателствено-писмени, гласни, експертни изследвания, каквито в случая са приобщени, респ. извършени.

Неоснователно е и наведеното в условията на евентуалност възражение за съпричиняване на вредоносните последици от ищцата по смисъла на разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, регламентираща основание за ограничаване на отговорността на делинквента, доколкото по делото не са приобщени данни ищцата да е управлявала МПС без поставен предпазен колан при доказателствена тежест за това, принадлежаща на ответника, заявил възражението. Още повече, че съгласно заключението на съдебно- медицинската експертиза, неоспорено и в тази му част, в случая процесните травматични увреждания биха могли да настъпят с и без поставен предпазен колан, тъй като се касае за травми на главата и крайниците, които са свободно подвижни и в двете хипотези.

Отговорността на застрахователя за плащане на обезщетение за вреди произтича от сключения застрахователен договор „Гражданска отговорност“, но е функционално обусловена от отговорността на прекия причинител на застрахователното събитие, като застрахователят отговаря за всички причинени от него вреди, включително за вредите от забавата. Това е предвидено в разпоредбата на чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, според която застрахователното обезщетение обхваща и лихвите за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на ал. 3, а според ал. 3 лихвите за забава на застрахования по ал. 2, т. 2, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума /лимита на отговорност/. В този случай от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. Нормата на ал. 3 ограничава отговорността на застрахователя за законна лихва, като определя различен (спрямо разпоредбата на чл. 84, ал. 3 ЗЗД) начален момент, от който такава се дължи - по-ранната дата между деня на уведомяването от застрахования и деня на уведомяването, съответно претенцията на увредения за обезщетение.

Между страните не е спорно, а и се установява от приобщената като писмено доказателство претенция от ищцата до ответното дружество, че последното е сезирано с искане да ѝ изплати обезщетение във връзка с процесния пътен инцидент на 19.02.2021г., поради което и при липсата на данни за по- ранно уведомяване на застрахователя от застрахованото лице, законна лихва върху присъдената сума се дължи от 19.02.2021г.

При тези мотиви искът с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ следва да бъде уважен за сумата от 5000.00 лева, ведно със законната лихва върху нея, считано от 19.02.2021г. до окончателно изплащане на задължението, и отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 15 000.00 лева.

При този изход на спора пред настоящата инстанция разносики се следват и на двете

страни.

На основание разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищцата следва да бъде присъдена сумата от 366.67 лева, представляваща част от заплатените от нея разноски за държавна такса и депозити за възнаграждения на вещите лица, съответна на уважената част от иска. В полза на адв. С. К. Н., представлявала ищцата безплатно на основание чл. 38, ал. 1 ЗА, следва да бъде присъдена сумата от 436.67 лева, представляваща част от дължимото й съобразно претендираното от нея адвокатско възнаграждение, чийто общ размер е под минималния, противно на поддържаното от името на ответника в проведеното на 08.11.2023г. открито съдебно заседание.

Съобразно отхвърлената част от претенцията и на основание разпоредбата на чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да бъде присъдена сумата от общо 1600.00 лева, включваща реално заплатени депозит за възнаграждение на вещото лице по СМЕ, както и адвокатско възнаграждение, чийто общ претендиран размер, противно на поддържаното от името на ищцата в проведеното открито съдебно заседание, не е прекомерен, а е в минимален размер с оглед материалния интерес по делото и нормата на чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По арг. от нормата на чл. 78, ал. 6 ГПК и при съобразяване на уважената, респ. отхвърлената част от иска частта от държавната такса, от чието заплащане ищцата е била освободена по реда на чл. 83, ал. 2 ГПК, не следва да бъде присъждана в полза на СРС.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК, да заплати на В. С. К., ЕГН, сумата от **5 000.00 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди- физически и емоционални болки и страдания, претърпени от нея в качеството й на водач на лек автомобил „Опел Корса“ с рег. № вследствие на ПТП, настъпило на 29.12.2020г. в гр. С., на бул. „Околовръстен път“ в района на кръстовището с ул. „Латин Колев“, по вина на водача на лек автомобил „Ауди 80“ с рег. №, чиято гражданска (деликтна) отговорност в това му качество била застрахована по силата на сключен със ЗД „Бул Инс“ АД договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 19.02.2021г. до окончателно изплащане на задължението, а на основание чл. 78, ал. 1 ГПК- сумата от **366.67 лева**- разноски за настоящото производство, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над присъдената сума до пълния предявен размер от 15 000.00 лева.

ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК, да заплати на адв. С. К. Н. сумата от **436.67 лева**, представляваща адвокатски хонорар за осъществена по настоящото дело безплатна адвокатска защита на ищцата.

ОСЪЖДА В. С. К., ЕГН, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК да заплати на ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК, сумата от **1600.00 лева**, представляваща разноски за настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____